

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3045/2022. (I. 31.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság SZfF.8/2020/9. számú határozata, valamint a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény 122. § (1) bekezdése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. A személyesen eljáró indítványozó – az eljárás során kiegészített – alkotmányjogi panaszt terjesztett elő az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése és 27. §-a alapján. Az indítványozó az Abtv. 27. §-a szerinti panaszában a Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság SZfF.8/2020/9. számú határozata alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte a Budapest területén működő ítéltábla mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság SZF13/2019/81. számú határozatára is kiterjedő hatállyal. Az indítványozó az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti panaszában a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény (a továbbiakban: Bjt.) 122. § (1) bekezdése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését indítványozta.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló eljárás során megállapított tényállás szerint az indítványozóval szemben az illetékes törvényszék elnöke 2019. április 30-án fegyelmi eljárás lefolytatását kezdeményezte, terhére róva, hogy az igazgatási feladatokkal megbízott kollégáját két alkalommal szóban, illetve egy alkalommal fizikailag is inzultálta, továbbá számos, a feladatkörébe tartozó kártalanítási kérelmek elbírálása kapcsán előterjesztett ügyben az indítványozó a szükséges intézkedéseket elmulasztotta. Az illetékes törvényszék elnöke 2019. július 9-én újabb fegyelmi eljárás lefolytatását kezdeményezte az indítványozóval szemben, részben ugyancsak a kártalanítási kérelmek időszerűségével kapcsolatos hiányosságokra tekintettel, részben pedig azért, mert a büntető kollégiumvezető-helyettes bíró felhívta az indítványozót arra, hogy azokban az ügyekben, amelyekben érdemi intézkedést nem tett, soron kívül járjon el és a megtett intézkedésekről adjon tájékoztatást, az indítványozó azonban a jelentéstételt megtagadta. Az illetékes törvényszék elnöke 2019. szeptember 27. napján ugyancsak fegyelmi eljárás lefolytatását kezdeményezte az indítványozóval szemben, tekintettel arra, hogy az indítványozó számos, a reintegrációs őrizet engedélyezésével kapcsolatos ügyben nem intézkedett. Az eljárásokat a Budapest területén működő ítéltábla mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság 2019. október 14. napján egyesítette.
- [3] 1.2. Az elsőfokú szolgálati bíróság 2020. február 24-én meghozott SZF13/2019/81. számú határozatával megállapította az indítványozó fegyelmi felelősségét, továbbá – az indítványozó bírói tisztségéből történő egyidejű felfüggesztése mellett – indítványozta a bírói tisztségéből történő felmentését. Az elsőfokú bíróság szerint az indítványozó fegyelmi felelősségét 2019 folyamán két jogerős határozat is kimondta, melyben az indítványozó megrovásban, illetve egy fizetési fokozattal való visszavetés fegyelmi büntetésben részesült. Az elsőfokú szolgálati bíróság a rendelkezésére álló okirati bizonyítékok, vizsgálóbiztosi jelentések, az indítványozó meghallgatása, valamint tanúvallomások alapján bizonyítottan találta, hogy az indítványozó igazgatási feladatokkal megbízott kollégáját szóban és fizikailag inzultálta, számos, a feladatkörébe tartozó kártalanítási ügygel kapcsolatban mulasztás terhelte és az illetékes büntető kollégiumvezető-helyettes bíró felszólítása ellenére a tájékoztatás megadását megtagadta, továbbá a feladatkörébe tartozó reintegrációs őrizet engedélyezésével kapcsolatos számos ügyben az intézkedésre nyitva álló törvényi határidőket megsértette.
- [4] 1.3. Az indítványozó fellebbezése nyomán a Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság SzfF.8/2020/9. számú határozatában az elsőfokú bíróság bizonyításfelvételét okszerűnek találta, határozatát annak helyes

indokaira tekintettel helybenhagyta, továbbá egyértelműsítette, hogy az indítványozó pontosan mely ügyeiben állapítható meg bírói késelem, és e körben módosította az indítványozó elsőfokú szolgálati bíróság határozatában megállapított felelősségének körét. A másodfokú szolgálati bíróság sem a fellebbezés eljárásjogi, sem annak anyagi jogi elemeit nem találta megalapozottnak, és az eset összes körülményei alapján úgy ítélte meg, hogy az indítványozóval szemben kizárólag a legsúlyosabb fegyelmi büntetés alkalmazható, melynek oka részben a fegyelmi vétségek súlya, részben pedig az a tény, hogy az indítványozót a szolgálati bíróság már két ízben felelősségre vonta fegyelmi vétségek elkövetése miatt, ráadásul ezen fegyelmi büntetések hatálya alatt állt az újabb, nagy számú fegyelmi vétség elkövetésekor is.

- [5] 1.4. Az indítványozó a Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság határozatával szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, melyet a Kúria Mfv.X.10.165/2020/2. számú végzésével azért utasított vissza, mert a másodfokú fegyelmi határozat Kúria általi felülvizsgálatára jogszabályi lehetőség nincs.
- [6] 1.5. Az indítványozó ezt követően terjesztette elő az Abtv. 26. § (1) bekezdése, valamint 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszát, melyet az Alkotmánybíróság főtítkárnak felhívására utóbb kiegészített. Kiegészített alkotmányjogi panaszában az indítványozó kérte a másodfokú szolgálati bíróság SZfF.8/2020/9. számú határozata alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését az elsőfokú szolgálati bíróság SZF13/2019/81. számú határozatára is kiterjedő hatállyal, továbbá kérte a Bjt. 122. § (1) bekezdése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését, az alábbiak szerint.
- [7] Az indítványozó a Bjt. 122. § (1) bekezdése alaptörvény-ellenességét azért állítja, mert álláspontja szerint az a rendelkezés, amely szerint a szolgálati bíróság tanácsa bizonyítást vehet fel (és nem pedig köteles felvenni), sérti az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseit, a B) cikk (1) bekezdését, valamint a 25. cikk (1) bekezdését. Érvéle szerint nem lehet tisztességes és jogállami az az eljárás, ahol a szolgálati bíróság szabadon dönthet arról, hogy az eljárás alá vont személy javára szóló körülményeket megvizsgálják-e, és erre vonatkozóan bizonyítást vesznek-e fel. Ezzel összefüggésben az indítványozó arra is utal, hogy a Bjt. a vizsgálóbiztos eljárására vonatkozó szabályokat is hiányosan tartalmazza.
- [8] Az indítványozó a támadott bírói döntés alaptörvény-ellenességét azért állítja, mert az eljárás során a bíróságok nem folytattak le valódi bizonyítást (a másodfokú szolgálati bíróság egyáltalán nem), vétkes kötelezettségszegésként értékelték a véleménynyilvánítás szabadságát, megsértették az indítványozó bírói függetlenséghez való jogát, az elsőfokú szolgálati bíróság pedig az indítványozót embertelen, megalázó bánásmódban is részesítette. Az indítványozó az eljárással összefüggésben egyebek között azt sérelmezi, hogy nem kapott felvilágosítást az alkalmazandó jogszabályokról, eljárásbeli jogairól és kötelezettségeiről, nyilatkozatait nem megfelelően foglalták jegyzőkönyvbe, bizonyítási indítványait elutasították, elfogultsági indítványait csak az érdemi ügydöntő határozat meghozatala után bírálták el, a vizsgálóbiztos pedig iratellenesen járt el. Az indítványozó azt is kifogásolja, hogy az eljáró bíróságok úgy értelmezték az ügyben alkalmazott jogszabályokat, hogy az nem volt összhangban a jogszabályok céljával és az Alaptörvénnyel. Mindezen szempontokra figyelemmel az indítványozó szerint sérült az Alaptörvény R) cikk (1)–(3) bekezdése, a III. cikk (1) bekezdése, a IX. cikk (1) bekezdése, a XV. cikk (1) bekezdése, a XXIV. cikk (1) bekezdése, a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése, a 25. cikk (1) bekezdése és a 28. cikk. Az indítványozó azt is kifogásolja, hogy az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdése értelmében a bírákat csak sarkalatos törvényben meghatározott okból és eljárás keretében lehet elmozdítani, márpedig az eljáró bíróságok az indítványozó ügyében a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) szabályait alkalmazták, ami nem tekinthető sarkalatos törvénynek, ezáltal pedig az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdése sérelme is megállapítható.
- [9] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról dönt.
- [10] 2.1. Az indítványozó alkotmányjogi panaszát az Abtv. 26. § (1) bekezdésére, valamint az Abtv. 27. §-ára alapította. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az alkotmányjogi panasz benyújtására – az Abtv. 26. § (1) bekezdésére és 27. §-ára hivatkozással – a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül van lehetőség. Az indítványozó másodfokú szolgálati bíróság határozata és a Bjt. támadott rendelkezése elleni alkotmányjogi panaszát ugyan elkésztetten terjesztette elő, ám igazolási kérelmét az Alkotmánybíróság

egyesbíróként eljárva elfogadta, így az indítvány nem minősül elkésettnek. Az indítványozó jogosultnak és érintettnek is tekinthető, mivel saját egyedi ügyével összefüggésben terjesztette elő alkotmányjogi panaszát.

- [11] 2.2. Mind az Abtv. 26. § (1) bekezdése, mind az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszok esetében irányadó az Abtv. azon rendelkezése, hogy alkotmányjogi panaszt csak az alkotmányjogi panaszok elbírálása szempontjából „Alaptörvényben biztosított jog” sérelmére hivatkozással lehet előterjeszteni [Abtv. 26. § (1) bekezdés a) pont; Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pont].
- [12] Az indítványozó az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panaszában az Alaptörvény 25. cikk (1) bekezdése, míg az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszában az Alaptörvény 25. cikk (1) bekezdése, 28. cikke és az R) cikk (1)–(3) bekezdései sérelmét is állította, mely alaptörvényi rendelkezések az alkotmányjogi panaszok elbírálása szempontjából nem tartalmaznak Alaptörvényben biztosított jogot {a 25. cikk (1) bekezdésére például: 3465/2021. (XI. 3.) AB végzés, Indokolás [13]; a 28. cikkre és az R) cikk (1)–(3) bekezdéseire például: 3456/2021. (XI. 3.) AB végzés, Indokolás [17]}. Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint a jogállamiság önmagában nem Alaptörvényben biztosított jog, a B) cikk (1) bekezdésének sérelmére pedig csak kivételesen (a visszaható hatály tilalma megsértése és a kellő felkészülési idő követelményének sérelme esetén) alapítható alkotmányjogi panasz {lásd például: 3456/2021. (XI. 3.) AB végzés, Indokolás [17]}. Jelen esetben azonban megállapítható, hogy az indítványozó nem ezen kivételes esetekkel összefüggésben hívta fel a B) cikk (1) bekezdését. Az alkotmányjogi panaszok ezen elemükben ezért nem felelnek az Abtv. 26. § (1) bekezdés a) pontja, illetőleg 27. § (1) bekezdés a) pontja követelményének.
- [13] 2.3. Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt – egyéb feltételek megléte mellett – abban az esetben fogadja be, amennyiben az határozott kérelmet tartalmaz. Az Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) pontja értelmében a kérelem akkor határozott, ha megjelöli az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, az e) pont értelmében pedig a kérelemnek egyértelmű indokolást kell tartalmaznia arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabályi rendelkezés, illetőleg bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel.
- [14] Az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasz nem tartalmaz alkotmányjogilag értékelhető indokolást arra vonatkozóan, hogy a Bjt. támadott rendelkezése miért sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését. Az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz ugyancsak nem tartalmaz alkotmányjogilag értékelhető indokolást a III. cikk (1) bekezdése, a IX. cikk (1) bekezdése, a XV. cikk (1) bekezdése és a XXVIII. cikk (7) bekezdése állított sérelmével összefüggésben. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint valamely alaptörvényi rendelkezés sérelmének pusztán állítása még nem elegendő ahhoz, hogy a kérelem az Abtv. 52. § (1b) bekezdésének megfelelően határozott kérelemnek minősülhessen. Az alkotmányjogi panaszok ezért ezen elemükben nem teljesítik a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pontja követelményét.
- [15] 2.4. Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése a közigazgatási hatósági eljárás, és nem pedig a bírósági eljárások vonatkozásában fogalmazza meg a tisztességes eljárás követelményét, így a bírósági eljárás tisztességtelenségével összefüggésben a XXIV. cikkre nem alapítható alkotmányjogi panasz {lásd például: 3159/2020. (V. 21.) AB végzés, Indokolás [18]}. Tekintettel arra, hogy az indítványozó mind az Abtv. 26. § (1) bekezdése, mind pedig 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszában egyaránt megjelölte az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését és a XXVIII. cikk (1) bekezdését, az indítványozó pedig alkotmányjogi panaszában egyértelműen a szolgálati bíróságok eljárásával és az általuk alkalmazott jogszabályi rendelkezésekkel összefüggésben állította a tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét, ezért az Alkotmánybíróság az indítvány ezen elemét tartalma szerint, a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot rögzítő XXVIII. cikk (1) bekezdése keretei között bírálta el {legutóbb hasonlóan például: 3419/2021. (X. 15.) AB végzés, Indokolás [14]}.
- [16] 2.5. Az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasz a XXVIII. cikk (1) bekezdésével, míg az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz a XXVIII. cikk (1) bekezdésével és a 26. cikk (1) bekezdésével összefüggésben a határozott kérelem követelményét teljesíti.
- [17] 3. Az Abtv. 29. §-a értelmében az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés felvetése esetén fogadható be. E befogadhatósági feltételek vagylagos jellegűek, így azok fennállását az Alkotmánybíróság külön-külön vizsgálja {3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.

- [18] 3.1. Az indítványozó az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panaszában a Bjt. 122. § (1) bekezdése alaptörvény-ellenességét állította, ugyanis megítélése szerint ellentétes az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével, hogy a szolgálati bíróság csak bizonyítást „vehet” fel, és arra a Bjt. értelmében nem köteles. Az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben (figyelemmel arra, hogy az Alkotmánybíróság részletesen kimunkált gyakorlattal rendelkezik a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog egyes aspektusai vonatkozásában) alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést nem vet fel.
- [19] Az indítványozó érvelése szerint a Bjt. 122. § (1) bekezdése nem teszi kötelezővé a bizonyítás felvételét, és arra hatalmazza fel a szolgálati bíróságokat, hogy bármilyen tartalmú kezdeményezés alapján, bizonyítás felvétele nélkül, érdemben elbírálhassa a fegyelmi felelősség kérdését. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése rögzíti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot, a 28. cikk értelmében pedig a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A Bjt. 120. § (1) bekezdése alapján a vizsgálóbiztos köteles a tényállás megállapításához szükséges valamennyi körülményt tisztázni, és a vizsgálóbiztos jelentése képezi a szolgálati bíróság eljárásának egyik alapját. A Bjt. 123. § (1) bekezdése kifejezetten előírja, hogy a szolgálati bíróság tanácsa „indokolással ellátott határozatával” dönt a fegyelmi felelősség kérdésében. A Bjt. 123. § (1) bekezdés a) pontja alapján a fegyelmi eljárás alá vont bíró felmentésére, c) pontja alapján pedig az eljárás megszüntetésére is lehetősége van a szolgálati bíróságnak. Az indítványozó érvelésével ellentétben a Bjt. 122. § (1) bekezdése éppen ezen garanciális elemekre tekintettel nyilvánvalóan nem veti fel az alaptörvény-ellenesség kételyét: minden olyan esetben ugyanis, amikor a szolgálati bíróság megítélése szerint (ideértve azt az esetet is, amikor a bizonyítás felvételét az eljárás alá vont bíró indítványozza) a vizsgálóbiztos jelentésében foglaltak alapján bizonyítás felvétele indokolt, erre a Bjt. 122. § (1) bekezdése lehetőséget biztosít. Abban az esetben pedig, amennyiben az eljárás alá vont bíró bizonyítási indítványának a szolgálati bíróság nem ad helyt, a Bjt. 123. § (1) bekezdéséből következően a szolgálati bíróságnak álláspontját érdemben indokolnia kell, mely indokolás esetleges hiányai pedig akár fellebbezés keretében, akár (végső soron) alkotmányjogi panaszban felhívhatóak.
- [20] Mindezen szempontok figyelembevételével az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben nem teljesíti az Abtv. 29. §-a szerinti vagylagos befogadhatósági feltételek egyikét sem.
- [21] 3.2. Az indítványozó az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszában részben az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdése, részben az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmét állítja.
- [22] Ahogyan arra az Alkotmánybíróság az előzőekben már utalt, az Alkotmánybíróság részletesen kimunkált esettel rendelkezik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben. Az Alkotmánybíróság a 3035/2021. (II. 10.) AB határozatában ugyancsak részletesen vizsgálta az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdésének alkotmányjogi jelentőségét a bírák jogállásával összefüggésben. Erre tekintettel az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést ugyancsak nem vet fel.
- [23] A 3035/2021. (II. 10.) AB határozat szerint „ha a bíró elmozdítására nem a sarkalatos törvényben meghatározott okból vagy a sarkalatos törvényben meghatározott eljárást sértően kerül sor, akkor nemcsak a törvényi előírás, hanem egyben az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdése által védett bírói függetlenség is sérül” (Indokolás [33]). Az indítványozó az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdése sérelmeként értékeli, hogy ügyében a Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság azokban a kérdésekben, amelyeket a Bjt. nem szabályoz, a Pp. rendelkezéseit alkalmazta (Kúria határozata, III. rész, 3. oldal). A Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság határozatából kitűnően a Pp. alkalmazására került sor egyebek között a kizárási indítványokkal (4. oldal), illetőleg a jogorvoslati tájékoztatással (12. oldal) összefüggésben, más eseteket az indítványozó sem jelölt meg alkotmányjogi panaszában. Tekintettel arra, hogy magából a határozatból is kitűnően csak annyiban került sor a Pp. rendelkezéseinek felhívására, amennyiben valamely kérdést a Bjt. egyáltalán nem szabályozott, ezért a Pp. rendelkezéseinek ily módon történő felhívása nem értékelhető akként, hogy az felvetné a sarkalatos törvényben meghatározott eljárás sérelmének, és ezáltal az alaptörvény-ellenesség sérelmének a kételyét.
- [24] Az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmeként értékeli, hogy az eljáró szolgálati bíróságok nem vizsgálták meg az indítványozó által bemutatott bizonyítási eszközöket, illetve az indítványozó által megjelölt tanúkat nem hallgatták meg. Az indítványozó szerint a másodfokú szolgálati bíróság nem foglalkozott az elsőfokú szolgálati bíróság bizonyítási indítványokat elutasító határozatával kapcsolatos fellebbezésével.

- [25] Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint „[a]z Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésének értelmében az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének *d*) pontja alapján a bírói döntéseket az alkotmányosság szempontjából ellenőrizheti, és jogköre a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vizsgálatára és kiküszöbölésére korlátozódik, ezért a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének és értékelésének, illetve a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára nem rendelkezik hatáskörrel.” {Lásd például: 3464/2021. (XI. 3.) AB végzés, Indokolás [33]} Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint „a tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat” {lásd például: 3012/2016. (I. 25.) AB végzés, Indokolás [20]}.
- [26] Az Alkotmánybíróság utal arra, hogy a másodfokú szolgálati bíróság határozatának indokolásában osztotta az elsőfokú szolgálati bíróság álláspontját azzal kapcsolatban, hogy az indítványozó által megjelölt tanúk kihallgatására azért nincs szükség, mert az általuk szolgáltatható bizonyítékok a tényállás megállapítása szempontjából nem relevánsak.
- [27] Annak értékelése, hogy valamely ügyben szükséges-e tanúk meghallgatása, bizonyítékok beszerzése az Alkotmánybíróság következetes gyakorlatának megfelelően olyan tényállás-megállapítási, bizonyítási, illetőleg bizonyíték-értékelési (és ekként nem alkotmányjogi) kérdésnek tekinthető, melynek felülbírálatára az Alkotmánybíróság nem rendelkezik hatáskörrel. Ennek megfelelően az alkotmányjogi panasz ebben az elemében sem veti fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét.
- [28] Mindezen szempontok figyelembevételével az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz sem az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdésével, sem pedig a XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben nem teljesíti az Abtv. 29. §-a szerinti vagylagos befogadhatósági feltételek egyikét sem.
- [29] 4. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában azt is kifogásolta, hogy a Bjt. szabályozása a fegyelmi eljárás vonatkozásában hiányos. Az Alkotmánybíróság irányadó gyakorlata alapján az Abtv. 46. § (1) és (2) bekezdése a jogalkotói mulasztás megállapítását az Alkotmánybíróság által hatáskörei gyakorlása során hivatalból alkalmazható jogkövetkezményként (és nem pedig önálló hatáskörként) szabályozza, így annak indítványozására senki (így az indítványozó sem) nem jogosult.
- [30] 5. Az Alkotmánybíróság a fentiek alapulvételével az alkotmányjogi panaszt – az Ügyrend 5. §-a alapján eljárva – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a*) és *h*) pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (3) bekezdésében foglaltakra is, visszautasította.

Budapest, 2022. január 18.

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó
alkotmánybíró helyett

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Salamon László
alkotmánybíró helyett

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szabó Marcel
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2053/2020.

